

ԷԼԵԳԻԱ

Մեռնում է օրը... իջաւ թափանցիկ
Պատանքը մութի դաշտերի վերայ.
Ինչքան անշար է ինչպէս գեղեցիկ
Անաղմուկ նիրհը մահացող օրուայ...
Պարզ ջրի վերայ եղեգը հանդարդ,
Անդողդոջ կանգնած էլ չի շնչում
Լուռ մտածում են երկինք, գետ ու արտ.
Եւ ոչ մի շարժում և ոչ մի հնչիւն...
Ես կանգնած եմ լուռ. անշար է հոգիս
Թախիծս խաղաղ իրիկուայ նման.—
Ոչ անիծում եմ ցաւերը կեանքիս
Եւ ոչ տրտնջում բախտիցս ունայն...

Վահ. Տ.—Գր.
